

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně **SLOVLIKER ČR, s. r. o.**, se sídlem Hudcova 78b, 612 00 Brno, zastoupené JUDr. Jiřím Jestřábem, advokátem se sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, proti rozhodnutím Celního ředitelství Olomouc ze dne 22. 10. 2012, č. j. 5709-2/2012-130100-21, č. j. 5711-2/2012-130100-21, č. j. 5710-2/2012-130100-21, č. j. 5713-2/2012-130100-21, a ze dne 19. 10. 2012, č. j. 5708-2/2012-130100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2013, č. j. 31 Af 168/2012 – 348,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Celní úřad Uherské Hradiště exekučními příkazy ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9653/2012-136400-021, č. j. 9652/2012-136400-021, č. j. 9654/2012-136400-21 a č. j. 9639/2012-136400-21, rozhodl o daňové exekuci příkázáním pohledávky žalobkyně; exekučním příkazem ze dne 28. 8. 2012, č. j. 9655/2012-136400-21, rozhodl o daňové exekuci prodejem nemovitostí žalobkyně. K odvolání žalobkyně Celní ředitelství Olomouc v záhlaví uvedenými rozhodnutími změnilo výroky exekučních příkazů tak, že za exekuční tituly označilo namísto daňových přiznání žalobkyně vydané platební výměry.

[2] Proti rozhodnutím Celního ředitelství Olomouc brojila žalobkyně samostatnými žalobami. Krajský soud v Brně žaloby spojil ke společnému projednání a rozsudkem ze dne 11. 12. 2013, č. j. 31 Af 168/2012 – 348, napadená rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění konstatoval, že daňové přiznání není exekučním titulem, na jehož základě by bylo možno vydat exekuční příkaz. Tuto vadu přitom nebylo možno zhojit v odvolacím řízení.

[3] Žalobkyně napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítala, že krajský soud nerozhodl podle navrhaného petitu podle § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a nezrušil i rozhodnutí celního úřadu (exekuční příkazy), ačkoliv jsou s rozhodnutími o odvolání pevně spojená. Krajský soud dále nerozhodl o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku – nečinností soudu došlo dle názoru žalobkyně fakticky

k odmítnutí návrhu a zastavení řízení. Soud v rozhodnutí neodůvodnil, proč nerozhodl o odkladném účinku bez zbytečného odkladu. Návrh byl přitom soudu doručen dne 22. 11. 2013, ústní jednání proběhlo dne 11. 12. 2013 a rozsudek byl žalobkyni doručen dne 10. 1. 2014: mezi doručením návrhu soudu a doručením rozsudku tak uplynulo 50 dnů. Žalobkyně též nesouhlasila s tím, že jí soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za porady s klientem, byť je nade vši pochybnost zřejmé, že se žalobkyně setkala se svým právním zástupcem více jak jednou ve věci každé z pěti žalob, jak bylo požadováno ve vyúčtování nákladů řízení. Žalobkyni též náleží náhrada nákladů za řádně podaný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, i když o něm soud nerozhodl, jelikož byla ve věci plně úspěšná. Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, dále aby krajskému soudu uložil povinnost rozhodnout o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a o nákladech řízení o kasační stížnosti.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny všechny podmínky řízení. Dle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je dále nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné.

[5] Možností napadat rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, že krajský soud nezrušil též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač vyhověl správní žalobě a zrušil rozhodnutí druhostupňové, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106, publikovaném pod č. 1456/2008 Sb. NSS. Podle rozšířeného senátu *„na zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemá žalobce před krajským soudem právní nárok. Z absence nároku plyne absence povinnosti krajského soudu rozhodnout o (ne)zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku soudního rozsudku, a to bez ohledu na to, že se zrušení tohoto rozhodnutí žalobce ve svém podání taktéž domáhá. Konečně z absence výroku o zrušení správního rozhodnutí vydaného správním orgánem prvního stupně plyne, že pokud žalobce brojí proti nezrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně kasační stížností, která je omezena na tento jediný kasační důvod, pak se jedná o kasační stížnost nepřipustnou. Taková kasační stížnost totiž směřuje pouze proti důvodům rozhodnutí soudu a nikoliv proti výroku.“* Domáhá-li se tedy žalobkyně kasační stížností zrušení též prvostupňových exekučních příkazů, ačkoliv krajský soud její žalobě vyhověl a zrušil rozhodnutí Celního úřadu Olomouc, je kasační stížnost v této části nepřipustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s.

[6] K námitce týkající se postupu krajského soudu ve věci návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě Nejvyšší správní soud poukazuje na svou setrvalou judikaturu, podle níž je rozhodnutí o odkladném účinku žaloby svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona (k tomu viz již usnesení ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 – 172, publikované pod č. 507/2005 Sb. NSS). Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí tudíž není přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.]; tím spíš pak nemůže být přípustná kasační stížnost směřující vůči procesnímu postupu krajského soudu ohledně takového návrhu, který ani v rozhodnutí o odkladném účinku nevyústil. Soudní řád správní nadto Nejvyššímu správnímu soudu nedává v rámci úpravy kasačního řízení žádné oprávnění přikázat krajskému soudu, aby o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě rozhodl. Měla-li žalobkyně za to, že se krajský soud ohledně předmětného návrhu dopouští nečinnosti, měla k dispozici – pouze ale v rámci řízení před krajským soudem – jiné nástroje obrany, především postup podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících

a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). I v této části je proto kasační stížnost nepřipustná.

[7] Zbývající námitky kasační stížnosti míří proti výroku krajského soudu o náhradě nákladů řízení. Při posuzování přípustnosti této části kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přihlédl k závěrům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publikovaném pod č. 2116/2010 Sb. NSS. V něm se rozšířený senát zabýval aplikací § 104 odst. 2 s. ř. s. na případy, kdy je kasační stížností napaden mimo výroku o nákladech řízení rovněž výrok ve věci samé. Rozlišil přitom situace, kdy kasační stížnost napadá pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy napadá i jiné výroky. V prvním případě je podle rozšířeného senátu třeba kasační stížnost pro nepřipustnost odmítnout, byť by bylo rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení věcně nesprávné, ve druhém případě je kasační stížnost přípustná. Rozšířený senát ovšem doplnil, že přijatý výklad vylučuje z přezkumu nejen kasační stížnosti směřující toliko proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které obsahují námitky proti výroku o věci samé, ale ty jsou z hlediska ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné. Podle názoru rozšířeného senátu zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Jelikož kasační stížnost neobsahuje přípustné námitky proti výroku rozsudku krajského soudu ve věci samé, je v souladu se závěry vyslovenými v usnesení rozšířeného senátu vyloučeno, aby se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami brojícími proti výroku o nákladech řízení. I v této části je proto kasační stížnost nepřipustná.

[8] S ohledem na právě uvedené závěry plynoucí z konstantní judikatury Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost jako nepřipustnou odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 120 téhož zákona.

[9] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. února 2014

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu